

Đề 1: Những ngày đầu tiên bước vào trường Trung học Phổ thông.

Mời các bạn tham khảo dàn ý và bài văn mẫu viết tập làm văn số 1 lớp 10 đề 1 hay nhất tại đây:

Dàn ý bài viết số 1 lớp 10 đề 1**Mở bài:**

Nêu cảm nghĩ chung về sự hồi hộp, niềm vui và hạnh phúc khi được trở thành một học sinh THPT.

Thân bài:

- Cảm nghĩ trước khi nhập học:

+ Nhớ lại lần đầu tới trường, hay những lần khai giảng năm học trước

+ Bước vào trường THPT có gì khác biệt: hồi hộp, tự hào (bản thân trải qua kì thi đầy thử thách, thấy mình đã lớn và trưởng thành hơn).

- Cảm nghĩ khi mới đặt chân đến trường:

+ Miêu tả khái quát khung cảnh trường (mới lạ, rộng rãi, sạch đẹp, có nhiều bồn hoa, cây cảnh đẹp...).

+ Gặp gỡ, làm quen với thầy cô và các bạn mới (thầy cô, bạn bè đều là những người chưa quen; cảm giác ban đầu xa lạ nhưng lại như có một sợi dây gắn kết vô hình, tạo sự gần gũi).

+ Phân chia lớp, phòng học và các bạn mới

- Cảm nghĩ về buổi chào cờ đầu tiên:

+ Lời thầy Hiệu trưởng (dõng dạc, nghiêm trang, đầy giục giã).

+ Lời phát biểu cảm nghĩ của một học sinh mới (gây ra niềm đồng cảm, xúc động ra sao?).

- Cảm nghĩ về buổi học đầu tiên:

+ Mới đầu còn đôi chút lạ lẫm, ngượng ngùng

+ Về sau, cả lớp hào hứng hòa nhập nhanh chóng

+ Buổi học qua nhanh nhưng để lại nhiều ấn tượng.

(chú ý miêu tả tiết học môn gì, thầy/cô giáo và bài giảng có sự hấp dẫn lôi cuốn như thế nào?)

Kết bài:

- Cảm giác vui vẻ, có chút gì đó khó tả.

- Trong lòng có sự tin tưởng sẽ sớm gần gũi, hòa nhập với việc học tập và tham gia phong trào của lớp, gắn bó với các bạn và môi trường học tập mới.

Bài viết mẫu tập làm văn số 1 lớp 10 đề 1

“Hàng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỉ niệm mơn man của buổi tựu trường” đó cũng chính là cảm giác của tôi khi nhớ lại những buổi tựu trường khi vào cấp ba. Năm nào ngày tựu trường của đem lại cho tôi những cảm xúc băng khuâng, xao xuyến lạ kì, nhưng có lẽ ấn tượng nhất, sâu sắc nhất chính là buổi tựu trường đầu tiên khi tôi bước vào trường phổ thông.

Ngôi trường mà tôi học là ngôi trường mà bất cứ ai cũng ao ước được học tập, đó là trường chuyên của tỉnh, nơi hội tụ những thầy cô giáo tốt nhất. Tôi đổ vào trường như một sự may mắn. Tôi vốn học khá ở trong lớp toàn những bạn học kém, nên cái khá của tôi cũng chỉ ở mức bình thường so với các bạn trường khác. Nhưng từ nhỏ tôi đã có ao ước được học tập dưới mái trường này khi thấy sự nguy nga, trang nghiêm của nó trong một lần vô tình đi ngang qua trường. Chính ấn tượng ấy khiến tôi có quyết tâm cao hơn bao giờ hết, tôi lao vào học tập để cố đuổi kịp những bạn khác. Ngày đi thi, tôi mang hết vốn kiến thức nhỏ bé của mình vào làm bài, tôi không hi vọng mình sẽ đỗ, nhưng tôi vui vì mình đã cố gắng hết sức. Ngày tôi biết tin đỗ vào chuyên Văn của trường, tôi vỡ òa trong niềm vui và hạnh phúc. Tôi mừng tưng về buổi tựu trường đầy đẹp đẽ, mà sau buổi tựu trường đó tôi sẽ chính thức là một phần của mái trường thân yêu này.

Trước ngày khai giảng độ ba ngày, ngày nào tôi cũng đi qua trường, ngắm nhìn và chiêm ngưỡng vẻ uy nghi, trầm mặc của nó từ xa. Ngôi trường vẫn mang vẻ trang nghiêm như thuở nào nhưng nay đã được khoác lên mình bộ quần áo mới màu xanh nhạt mát mắt, nhưng tôi vẫn có đôi chút lưu luyến với vẻ rêu phong, cổ kính trước đây.

Đêm trước ngày khai trường, tôi hồi hộp không sao ngủ được. Tôi nằm trần trọc, nghĩ đến ngày mai được gặp bạn mới thầy mới, mặc dù trước đó chúng tôi đã được gặp nhau một lần khi đi tập trung lúc nhận được nhận giấy báo trúng tuyển. Nhưng sao lòng tôi vẫn nôn nao hồi hộp, tôi ước trời có thể sáng nhanh thật nhanh để tôi đến trường. Tôi dậy, ngắm nhìn sách vở mình đã chuẩn bị, ngắm bộ áo dài trắng muốt đã được mẹ là lượt phẳng phiu để mai tôi mặc đến trường. Nhìn bộ áo dài bỗng dưng tôi mỉm cười, vì hạnh phúc, vì sung sướng, có cảm giác như mặc chúng vào tôi sẽ trở thành thiếu nữ. Tôi đem ý nghĩ ngọt ngào ấy vào giấc ngủ.

Sáng hôm ấy là buổi sớm mùa thu gió nhẹ, trời trong xanh bởi đêm qua một cơn mưa rào đã cuốn trôi biết bao bụi bần đi. Bầu trời trong xanh như một tấm kính khổng lồ, nắng thu nhàn nhạt, cùng với những đám mây lững lờ, chậm rãi trôi trên bầu trời. Tôi guồng chân đạp những vòng xe lớn để nhanh nhanh đến trường. Dòng sông Đà đã đổi màu tự khi nào, màu đỏ phù sa đã đi đâu mất nay chỉ còn lại màu xanh ngọc bích, nước trong nhìn thấu xuống đáy. Trên đường có biết bao bạn như tôi, những tà áo dài trắng tung bay trong buổi sáng mùa thu dịu ngọt.

Không khí ở trường tươi vui, rộn rã, ai cũng mang trên mình khuôn mặt hớn hở, háo hức. Người vui vì được gặp lại thầy cũ, bạn cũ, người háo hức vì chuẩn bị bước vào môi trường mới với biết bao cơ hội và thách thức. Lòng tôi xôn xang, mọi thứ trước mắt dường như đẹp đẽ, ấn tượng hơn. Ấn tượng nhất với tôi có lẽ là bài diễn văn của thầy hiệu trưởng. Thầy thấp và hơi đậm người, trán hói, đôi kính cận dày trên khuôn mặt to tròn, phúc hậu. Giọng thầy trầm ấm và đầy uy lực. Cả hội trường ngồi im phăng phắc nghe những lời thầy dặn dò, trao truyền lại cho thế hệ tương lai. Sau lời phát biểu của thầy một tràng pháo tay rộn vang cất lên như để hưởng ứng và cam kết thực hiện những lời thầy đã nói. Trong tôi trào lên niềm hứng khởi và sự quyết tâm lớn cho năm học mới.

Cảm giác ngỡ ngàng với bạn bè xung quanh biến đi đâu mất. Một cách rất tự nhiên chúng tôi làm quen và trò chuyện với nhau. Và thật kì lạ tôi có cảm giác đã quen cậu bạn ngồi kế bên từ lâu lắm rồi. Chúng tôi vào lớp làm quen với mọi người, với giáo viên chủ nhiệm – một cô giáo gầy, nhỏ người, khuôn mặt có nét gì đó khắc khổ nhưng giọng giảng văn tuyệt hay. Tiết học đầu tiên cô đã cho tôi những ấn tượng không thể nào quên.

Những cảm xúc ngọt ngào về buổi tựu trường hôm ấy vẫn như đâu đây lần khuất trong tâm trí tôi. Nó chính là nguồn động lực để tôi cố gắng hơn nữa, phát huy truyền thống của trường, chấp cánh mơ ước của tôi. Những kỉ niệm trong sáng ấy mãi mãi tôi sẽ không bao giờ quên.

Đề 2: Thiên nhiên và đời sống của con người trong thời khắc chuyển mùa (sang thu, sang đông, sang xuân hoặc sang hè).

Tham khảo dàn ý và bài làm văn mẫu viết tập làm văn số 1 - Cảm nghĩ về một hiện tượng đời sống (hoặc một tác phẩm văn học) lớp 10 đề 2 được trình bày chi tiết, dễ hiểu nhất dưới đây:

Dàn ý bài viết số 1 lớp 10 đề 2

Mở bài:

- Mỗi mùa có một nét đẹp riêng, người ta thường có những cảm xúc khác lạ, đặc biệt trong khoảnh khắc giao mùa.
- Trong khoảng khắc ấy, cả thiên nhiên, thời tiết và nhịp sống của con người đều có sự thay đổi tinh tế.
- Tôi đặc biệt ấn tượng và có nhiều xúc cảm mỗi khi mùa Thu về

Thân bài:

- Cảm nghĩ về thiên nhiên, thời tiết:

+ Nêu các dấu hiệu giao mùa:

Không khí dịu mát, bớt oi nóng.

Ve không còn kêu inh ỏi

Cây cối thay đổi (các loài hoa đặc trưng của mùa thu, lá cây ngả màu, ...)

+ Cảm giác của bản thân trước các dấu hiệu chuyển mùa của thiên nhiên (vui hay buồn - nêu lí do)

- Cảm nghĩ về đời sống của con người:

+ Nhịp điệu cuộc sống thay đổi: Mọi người như chậm rãi, nhẹ nhàng hơn.

+ Hoạt động của mọi người thay đổi: thức dậy muộn hơn một chút, ra đường buổi sáng hay tối thì mang thêm áo khoác.

Kết bài:

- + Những thay đổi của đất trời khi sang thu thật nhẹ nhàng, tinh tế.
- + Cảm nhận những biến chuyển lúc giao mùa ấy giúp tâm hồn ta linh hoạt, sinh động và yêu cuộc sống hơn.

Bài viết mẫu tập làm văn số 1 lớp 10 đề 2

Sáng sớm, nhìn qua khung cửa sổ, tôi bỗng nhận ra thấy sự khác lạ của bầu trời, của những cơn gió, của những hàng phượng già bên góc phố,... và cả thái độ của những người qua đường nữa. Họ vui vẻ lạ thường. Và cơn gió miên mạn “lạc bước” vào phòng tôi qua khung cửa, mang đến tôi một cảm giác mới mẻ. Nó không phải là gió của ngày hôm qua. Ngày hôm qua, gió vẫn còn oi nồng lấm, vẫn còn nóng bức lấm, đâu có mát mẻ như thế này. Và khi đó, tôi chợt nhận ra sự đổi khác của đất trời, đây chính là thời khắc chuyển mùa từ hạ sang thu.

Có lẽ là, tiết trời đã bắt đầu chuyển mùa từ cuối tháng 6. Cái oi nồng, nóng bức của mùa hạ đã bắt đầu dịu xuống, thay vào đó là một bầu trời trong xanh, lồng gió thu sang. Những cây phượng già đã bắt đầu rụng lá, ngập đỏ cả một con đường. Trên kia, từng tia nắng ấm đã dần dần nhuộm vàng lên từng hàng cây, hay nền gạch tạo nên một khung cảnh mùa thu như trong thơ ca vẫn thường nói đến. Một khung cảnh tuyệt đẹp và rất hiếm thấy! Và cảm giác mát mẻ của sự chuyển mùa ấy len lỏi vào tâm hồn tôi, xóa tan cái nóng bức và khó chịu của mùa hạ. Thu đã sang nhưng dư âm của mùa hạ vẫn còn vương. Những đám mây trắng lững lờ như vẩn còn ấm màu nắng của mùa hạ. Đâu đó màu hoa cúc nở rộ bỗng nhuốm đầy không gian hòa vào với khung cảnh thơ ca êm đềm, thơ mộng.

Trên những tán cây, từng đàn chim bắt đầu ríu rít những tiếng kêu cùng hòa vào với sự râm ran của đàn ve sầu. Tôi có cảm giác quanh tôi bắt đầu trải rộng hơn, bao la hơn. Tôi ngược nhìn một lần nữa những đám mây xa, những đàn chi, ríu rít rời tán cây phượng bay về tận phương nào mà như thể chúng hiện diện ngay trước mắt tôi. Bất chợt, âm vang của một bài thơ mà thi sĩ Hữu Thỉnh viết về thời khắc chuyển mùa lại vang lên trong lòng tôi:

"Sông được lúc dềnh dàng

Chim bắt đầu vội vã

Có đám mây mùa hạ

Vắt nửa mình sang thu."

Khi đọc bài thơ ấy, tôi chưa có một cảm giác gì cụ thể nhưng khi đứng trước thời khắc chuyển mùa thực sự, tâm hồn tôi lại không khỏi băng khuâng, xao xuyến lạ thường!

Mùa hạ dần qua đi, và thu sang thế chỗ. Những cơn mưa ào ạt bắt đầu vơi dần, nhường chỗ cho mưa thu mát mẻ, trong lành. Dòng sông ngoài xa cũng không còn sục sôi như trong những ngày lũ hạ mà bỗng trở nên hiền hòa, màu nước trở nên trong hơn, êm dịu hơn. Dưới đường, những người đi đường ai nấy đều cười nói vui vẻ như thể họ cũng nhận ra cái dễ chịu của thời khắc giao mùa hạ sang thu. Tiếng cười nói, tiếng chim ríu rít, tiếng đàn ve râm rân, tiếng lá xào xạc, ... tất cả tạo nên những âm thanh quen thuộc trong cuộc sống nhưng mang một cảm giác man mác, khó tả thấm dần vào lòng người.

Rảo bước nhanh qua con đường quen thuộc sau hồi cảm nhận, nhìn lại tôi vẫn thấy khung cảnh chuyển mùa vẫn vậy, vẫn tuyệt đẹp và rất xứng đáng đi vào thơ ca như trong bài thơ của thi sĩ Hữu Thịnh. Về đến nhà nhưng cảm giác man mác trong lòng tôi vẫn còn vương lại. Và tôi chợt nhận ra rằng: tôi yêu thích sự chuyển mùa này, thời khắc chuyển mùa từ hạ sang thu.

Đề 3: Một người thân yêu nhất của anh (chị): cha, mẹ hoặc bạn ...

Tham khảo dàn ý chi tiết và bài làm văn mẫu đề 3 bài tập làm văn số 1 lớp 10 được trình bày hay nhất dưới đây:

Dàn ý bài văn mẫu lớp 10 số 1 Đề 3

Mở bài:

- Công việc của bố mẹ phải thường xuyên phải công tác, nên khi còn nhỏ, bố mẹ cho tôi về ở với bà nội.
- Cuộc sống tuổi thơ của tôi gắn bó bên bà, ...

Thân bài

- Giới thiệu chi tiết: bà tôi đã gần bảy mươi tuổi.
- Dáng vẻ bề ngoài: Bà tôi lưng hơi còng, nhưng vẫn còn nhanh nhẹn; khuôn mặt rất hiền từ và một cặp mắt rất ấm áp.
- Tính cách:

- + Hiền từ, dịu dàng, không bao giờ quát mắng nặng lời.
- + Bà chăm sóc tôi rất chu đáo
- Thói quen:
 - + Bà thuộc nhiều ca dao, tục ngữ, câu đố.
 - + Kho tàng truyện cổ tích của thì vô cùng phong phú.
 - + Bà thuộc cả cuốn Truyện Kiều, nói đó là cuốn sách gối đầu giường.
- + Bà hay kể chuyện, giọng kể chuyện áp áp, êm ru của bà bên tai đưa tôi vào những giấc ngủ êm đềm với bao nhiêu giấc mơ tốt đẹp.
- Tình cảm, cách thể hiện sự quan tâm, yêu thương với những người thân khác trong gia đình: Bà luôn lo lắng cho bố mẹ đi công tác xa; có gì cũng muốn dành dụm cho con cháu; không muốn để bố mẹ biết những khó khăn ở nhà mà phải lo lắng.
- Ấn tượng, kỉ niệm đặc biệt của bản thân với người thân đó: Bà đã cho tôi một tuổi thơ thật diệu kì và đặc biệt là đã nuôi dưỡng tình yêu, niềm say mê với môn Văn của tôi.

Kết bài

Nêu cảm xúc, suy nghĩ về bà:

- + từ hào, luôn muốn gắn bó.
- + Giờ không còn được ở với bà nữa thì luôn nhớ thương, mong được về quê nhiều để gặp và ở bên bà.

Bài văn mẫu viết TLV số 1 lớp 10 đề 3

Trong cuộc sống hàng ngày, có biết bao nhiêu người đáng để chúng ta thương yêu và dành nhiều tình cảm. Nhưng đã bao giờ bạn nghĩ rằng, người thân yêu nhất của bạn là ai chưa? Với mọi người câu trả lời ấy có thể là ông bà, là mẹ, là anh chị hoặc cũng có thể là bạn bè chẳng hạn. Còn riêng tôi, hình ảnh người bố sẽ mãi mãi là ngọn lửa thiêng liêng, sưởi ấm tâm hồn tôi mãi tận sau này.

Bố tôi không may mắn như những người đàn ông khác. Trong suốt cuộc đời bố có lẽ không bao giờ được sống trong sự sung sướng, vui vẻ. Bốn mươi tuổi khi chưa

đi được nửa chặng đời người, bố đã phải sống chung với bao nhiêu bệnh tật: Đầu tiên đó chỉ là những cơn đau dạ dày, rồi tiếp đến lại xuất hiện thêm nhiều biến chứng. Trước đây, khi còn khỏe mạnh, bao giờ bố cũng rất phong độ.

Thế nhưng bây giờ, vẻ đẹp ấy dường như đã dần đổi thay: Thay vì những cánh tay cuộn cuộn bắp, giờ đây chỉ còn là một dáng người gầy gầy, teo teo. Đôi mắt sâu dưới hàng lông mày rậm, hai gò má cao cao lại dần nổi lên trên khuôn mặt sạm đen vì sương gió. Tuy vậy, bệnh tật không thể làm mất đi tính cách bên trong của bố, bố luôn là một người đầy nghị lực, giàu tự tin và hết lòng thương yêu gia đình.

Gia đình tôi không khá giả, mọi chi tiêu trong gia đình đều phụ thuộc vào đồng tiền bố mẹ kiếm được hàng ngày. Dù bệnh tật, ốm đau nhưng bố chưa bao giờ chịu đầu hàng số mệnh. Bố cố gắng vượt lên những cơn đau quằn quại để làm yên lòng mọi người trong gia đình, cố gắng kiếm tiền bằng sức lao động của mình từ nghề xe lai.

Hàng ngày, bố phải đi làm từ khi sáng sớm cho tới lúc mặt trời đã ngã bóng từ lâu. Mái tóc bố đã dần bạc đi trong sương sớm. Công việc ấy rất dễ dàng với những người bình thường nhưng với bố nó rất khó khăn và gian khổ. Bây giờ có những lúc phải chờ khách đi đường xa, đường dốc thì những cơn đau dạ dày của bố lại tái phát.

Và cả những ngày thời tiết thay đổi, có những trưa hè nắng to nhiệt độ tới 38-48 độ C, hay những ngày mưa ngâu rải rác cả tháng 7, tháng 8, rồi cả những tối mùa đông lạnh giá, bố vẫn cố gắng đứng dưới những bóng cây kia mong khách qua đường. Tôi luôn tự hào và hãnh diện với mọi người khi có được một người bố giàu đức hy sinh, chịu thương, chịu khó như vậy.

Nhưng có phải đâu như vậy là xong. Mỗi ngày bố đứng như vậy thì khi trở về những cơn đau quằn quại lại hành hạ bố. Nhìn khuôn mặt bố nhăn nhó lại, những cơn đau vật vã mà bố phải chịu đựng, tôi chỉ biết òa lên mà khóc. Nhìn thấy bố như vậy, lòng tôi như quặn đau hơn gấp trăm ngàn lần. Bố ơi, giá như con có thể mang những cơn đau đó vào mình thay cho bố, giá như con có thể giúp bố kiếm tiền thì hay biết mấy? Nếu làm được gì cho bố vào lúc này để bố được vui hơn, con sẽ làm tất cả, bố hãy nói cho con được không?

Những lúc ấy, tôi chỉ biết ôm bố, xoa dầu cho bố, tôi chỉ muốn với bố đừng đi làm nữa, tôi có thể nghỉ học, như vậy sẽ tiết kiệm được chi tiêu cho gia đình, tôi có thể kiếm được tiền và chữa bệnh cho bố. Nhưng nếu nhắc đến điều đó chắc chắn là bố sẽ buồn và thất vọng ở tôi nhiều lắm.

Bố luôn nói rằng bố sẽ luôn chiến đấu. Chiến đấu cho tới những chút sức lực cuối cùng để có thể nuôi chúng tôi ăn học thành người. Bố rất quan tâm đến việc học của chúng tôi. Ngày xưa bố học rất giỏi nhưng nhà nghèo bố phải nghỉ học. Vào mỗi tối, khi còn cố gắng đi lại được, bố luôn bày dạy cho mấy chị em học bài.

Trong những bữa cơm bố thường nhắc chúng tôi cách sống, cách làm người sao cho phải đạo. Tôi phục bố lắm, bố thuộc hàng mấy nghìn câu Kiều, hàng trăm câu châm ngôn, danh ngôn nổi tiếng...

Chính vì vậy, tôi luôn cố gắng tự giác học tập. Tôi sẽ làm một bác sĩ và sẽ chữa bệnh cho bố, sẽ kiếm tiền để phụng dưỡng bố và đi tiếp những bước đường dở dang trong tuổi trẻ của bố. Tôi luôn biết ơn bố rất nhiều, bố đã dành cho tôi một con đường sáng ngời, bởi đó là con đường của học vấn, chứ không phải là con đường đen tối của tiền bạc. Tôi sẽ luôn lấy những lời bố dạy để sống, lấy bố là gương sáng để noi theo.

Và tôi khâm phục không chỉ bởi bố là một người giỏi giang, là một người cao cả, đứng đắn, lòng kiên trì chịu khó mà còn bởi cách sống lạc quan, vô tư của bố. Mặc dù những thời gian rảnh rỗi của bố còn lại rất ít nhưng bố vẫn trồng và chăm sóc khu vườn trước nhà để cho nó bao giờ cũng xanh tươi.

Những giỏ phong lan có bao giờ bố quên cho uống nước vào mỗi buổi sáng; những cây thiết ngọc lan có bao giờ mang trên mình một cái lá héo nào? Những cây hoa lan, hoa nhài có bao giờ không tỏa hương thơm ngát đâu? Bởi đằng sau nó luôn có một bàn tay ấm áp chở che, chăm sóc, không những yêu hoa mà bố còn rất thích nuôi động vật.

Tuy nhà tôi bao giờ cũng có hai chú chó con và một chú mèo và có lúc bố còn mang về những chiếc lồng chim đẹp nữa. Và hơn thế, trong suốt hơn năm năm trời chung sống với bệnh tật, tôi chưa bao giờ nghe bố nhắc đến cái chết, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc trốn tránh sự thật, bố luôn đối mặt với "tử thần", bố luôn dành thời gian để có thể làm được tất cả mọi việc khi chưa quá muộn.

Nhưng cuộc đời bố bao giờ cũng đầy đau khổ, khi mà cả gia đình đã dần khá lên, khi các chị tôi đã có thể kiếm tiền, thì bố lại bỏ chị em tôi, bỏ mẹ, bỏ gia đình này để ra đi về thế giới bên kia. Bố đi về một nơi rất xa mà không bao giờ được gặp lại. Giờ đây khi tôi vấp ngã, tôi sẽ phải tự đứng dậy và đi tiếp bằng đôi chân của mình, bởi bố đi xa, sẽ không còn ai nâng đỡ, che chở, động viên tôi nữa.

Bố có biết chăng nơi đây con cô đơn buồn tủi một mình không? Tại sao nữ bố con ở lại mà đi hã bố? Nhưng con cũng cảm ơn bố, bố đã cho con thêm một bài học nữa, đó chính là trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta hãy trân trọng những gì đang

có, hãy yêu thương những người xung quanh mình hơn, và đặc biệt hãy quan tâm, chăm sóc cho bố của mình, tha thứ cho bố, khi bố nóng giận và nổi mắng mình bởi bố luôn là người yêu thương nhất của chúng ta.

Bố ra đi, đi đến một thế giới khác, ở nơi đó bố sẽ không còn bệnh tật, sẽ thoát khỏi cuộc sống thương đau này. Và bố hãy yên tâm, con sẽ luôn nhớ những lời dạy của bố, sẽ luôn thương yêu, kính trọng biết ơn bố, sẽ sống theo gương sáng mà bố đã rọi đường cho con đi. Hình ảnh của bố sẽ luôn ấp ủ trong lòng con. Những kỷ niệm, những tình cảm bố dành cho con, con sẽ ôm ấp, trân trọng, nó như chính linh hồn của mình.

Đề 4: *Nêu cảm nghĩ sâu sắc về một câu chuyện đã học không thể nào quên.*

Tài liệu tham khảo về dàn ý và bài làm văn mẫu số 1 đề 4 lớp 10 hay nhất dưới đây:

Dàn ý bài viết tập làm văn số 1 lớp 10 đề 4

Mở bài

- Giới thiệu câu chuyện không thể nào quên: “Bố của Xi-Mông”.
- Ấn tượng khái quát: câu chuyện là sự tủi hờn, khó khăn của một cậu bé từ nhỏ đã không có bố, mang tính nhân đạo sâu sắc.

Thân bài

- Tóm tắt ngắn gọn nội dung truyện
- Xi-mông là đứa con ngoài giá thú. Cậu sống thiếu tình thương và sự chăm sóc của bố.
- Cậu bé phải chịu đủ mọi lời trêu chọc từ đám bạn, khi bị ức hiếp thì chỉ biết bỏ chạy
- Xi-mông quá buồn và định tự tử
- Bác Phi-lyp đã an ủi và nhận làm bố của Xi-mông.
- Từ đó, Xi-mông tự hào và đầy hãnh diện khi gặp đám bạn.
- Nêu cảm nghĩ về:

+ Hoàn cảnh sống của nhân vật:

Cuộc sống đáng thương của Xi-mông và mẹ

Môi trường sống khiến cho Xi-mông càng thêm buồn và đau khổ (Cậu đến trường và bị bọn trẻ "xua đuổi", bị đánh toi tả)

+ Nhưng cung bậc cảm xúc của Xi-mông:

Sự tuyệt vọng, phải tìm đến cách tự tử của Xi-mông

Niềm vui và hạnh phúc vỡ òa của Xi-mông khi được bác Phi-líp nhận làm con

Sự hãnh diện, tự tin và vui vẻ trước đám bạn của Xi-mông khi đã có bố

+ Sự quan tâm, sẻ chia của bác Phi-líp (Bác Phi-líp an ủi và che chở cho Xi-mông như thế nào?)

+ Cảm nhận về tinh thần nhân đạo của tác giả

Kết bài

- Suy nghĩ của em về câu chuyện

- Tình cảm của em dành cho nhân vật.

Bài văn mẫu TLV số 1 lớp 10 đề 4

Chúng ta đã từng học qua những truyện ngắn như Lão Hạc, Tắt đèn và chắc không mấy ai trong số chúng ta lại không trầm trồ thán phục tài năng nghệ thuật của Nam Cao hay Ngô Tất Tố. Với riêng tôi, dù đã đọc đi đọc lại truyện ngắn Lão Hạc của Nam Cao rất nhiều lần nhưng dường như lần nào tôi cũng lại tìm thấy thêm được một vài điều lý thú. Nó cuốn hút tôi, lay động tôi, khi thì gọi trong tôi sự căm thù, khi lại gọi về chan chứa những yêu thương.

Lão Hạc là sản phẩm của một tấm lòng nhân đạo cao cả. Nó là tình yêu thương, là sự ngợi ca, trân trọng người lao động của Nam Cao. Giống như Ngô Tất Tố cùng nhiều nhà văn thời đó, Nam Cao đã dựng lên hình ảnh người nông dân Việt Nam trước Cách mạng với những phẩm chất đáng quý, đáng yêu: chăm chỉ, cần cù, giàu tình yêu thương và giàu đức hy sinh. Trước cách mạng, Nam Cao say sưa khám phá cuộc sống và tính cách của người nông dân. Trong các tác phẩm của ông, môi trường và hoàn cảnh sống của nhân vật chính thường gắn liền với cái nghèo, cái

đói, với miếng ăn và với các định kiến xã hội đã thấm sâu vào nếp cảm, nếp nghĩ vào cách nhìn của con người ở nông thôn.

Lão Hạc cũng vậy, suốt đời sống trong cảnh nghèo và cái đói. Lão đã dành hầu như cả đời mình để nuôi con mà chưa bao giờ nghĩ đến mình. Lão thương con vô bờ bến: thương khi con không lấy được vợ vì nhà ta nghèo quá, thương con phải bỏ làng, bỏ xứ mà đi để ôm mộng làm giàu giữa chốn hang hùm miệng sói. Và đọc truyện ta còn thấy lão đau khổ biết nhường nào khi phải bán đi cậu Vàng, kỷ vật duy nhất của đứa con trai. Không bán, lão biết lấy gì nuôi nó sống. Cuộc sống ngày thêm một khó khăn. Rồi cuối cùng, đến cái thân lão, lão cũng không giữ được. Lão ăn củ chuối, ăn sung luộc. Nhưng lão nghĩ, lão "không nên" sống nữa. Sống thêm, nhất định lão sẽ tiêu hết số tiền dành dụm cho đứa con mình. Vậy là, thật đốn đau thay! Lão Hạc đã phải tự "sắp xếp" cái chết cho mình. Cuộc sống của nông dân ta trước cách mạng ngọt ngạt đến không thở được. Nhìn cái hiện thực ấy, ta đau đớn, xót xa. Ta cũng cảm ghét vô cùng bọn địa chủ, bọn thực dân gian ác.

Lão Hạc chết. Cái chết của lão Hạc là cái chết cùng đường, tuy bị thương nhưng sáng bừng phẩm chất cao đẹp của người nông dân. Nó khiến ta vừa cảm thương vừa nể phục một nhân cách giàu tự trọng. Lão chết nhưng đã quyết giữ cho được mảnh vườn, chết mà không muốn làm lụy phiên hàng xóm.

Đọc Lão Hạc ta thấy đâu phải chỉ mình lão khổ. Những hạng người như Binh Tư, một kẻ do cái nghèo mà bị tha hoá thành một tên trộm cắp. Đó là ông giáo, một người trí thức đầy hiểu biết nhưng cũng không thoát ra khỏi áp lực của cảnh vợ con rách áo, đói cơm. Cái nghèo khiến ông giáo đã phải rút ruột bán đi từng cuốn sách vô giá của mình. Nhưng cái thứ ấy bán đi thì được mấy bữa cơm? Vậy ra ở trong truyện tất cả đã đều là lão Hạc. Lão Hạc phải oằn mình mà chết trước thử hỏi những người kia có thể cầm cự được bao lâu?

Vấn đề nổi bật được thể hiện trong Lão Hạc là niềm tin và sự lạc quan của nhà văn vào bản chất tốt đẹp của con người. Thế nhưng điều quan trọng hơn mà nhà văn muốn nhấn gởi đó là một lời tố cáo. Nó cất lên như là một tiếng kêu để cứu lấy con người. Từ chiều sâu của nội dung tư tưởng, tác phẩm nói lên tính cấp bách và yêu cầu khẩn thiết phải thay đổi toàn bộ môi trường sống để cứu lấy những giá trị chân chính và tốt đẹp của con người.

Lão Hạc cho ta một cái nhìn về quá khứ để mà trân trọng nhiều hơn cuộc sống hôm nay. Nó cũng dạy ta, cuộc sống là một cuộc đấu tranh không phải chỉ đơn giản là để sinh tồn mà còn là một cuộc đấu tranh để bảo toàn nhân cách.

Đề 5: Phát biểu cảm nghĩ về một bài thơ hoặc tác phẩm văn học mà anh (chị) yêu thích.

Hướng dẫn chi tiết và hay nhất về dàn ý và bài văn mẫu viết tập làm văn số 1 lớp 10 đề 5 tại đây:

Dàn ý bài viết số 1 lớp 10 đề 5

Bài thơ "Quê hương" của Tế Hanh

Mở bài

- Giới thiệu tác giả : Mảnh hồn thơ trong trẻo giữa các nhà thơ trước Cách mạng tháng Tám, có nhiều bài thơ viết về thiên nhiên.
- Giới thiệu tác phẩm : Viết năm 1939
- Khái quát : Bài thơ là tiếng lòng trong sáng, những kí ức và hình ảnh tươi đẹp về quê hương của tác giả - một người con xa quê.

Thân bài

Phân tích nội dung cơ bản của bài thơ :

- Bài thơ có trình tự giống như một chuyến hành trình cùng ra khơi đánh cá với những người dân chài.
- Con thuyền ra khơi, hùng dũng và đẹp đẽ chinh phục thiên nhiên.
- Đoạn thơ thứ ba, tư của bài là bức tranh quê miền biển buổi sáng đón đoàn thuyền chài trở về trong an lành, bội thu và vẻ đẹp khỏe khoắn của người ngư dân.
- Khổ thơ cuối : Nỗi nhớ quê hương da diết của tác giả Tế Hanh được bộc lộ một cách trực tiếp và sâu sắc

Kết bài

- Suy nghĩ của em về hình ảnh đẹp của quê hương tác giả được miêu tả qua bài thơ.
- Cảm nghĩ về tình yêu quê hương da diết, hồn thơ trong trẻo và tinh tế của Tế Hanh.

Bài viết mẫu tập làm văn số 1 lớp 10 đề 5

Mùa thu, mùa luôn gợi biết bao nhớ thương trong lòng người. Tiết trời không còn những cơn mưa phùn của mùa xuân, không nóng bức như mùa hạ và không còn cái giá lạnh của mùa đông. Mùa thu là sự hài hòa của tất cả các mùa trên, cũng bởi vậy mà tâm hồn nhạy cảm của các thi nhân viết về đề tài mùa thu rất nhiều. Trong số những bài thơ viết về đề tài này ta không thể không nhắc đến Sang thu của Hữu Thỉnh. Bằng một vài nét bút tài hoa ông đã phác họa những biến chuyển của đất trời từ cuối hạ sang thu.

Thu sang lòng ai chẳng vương vấn, bởi chút hoa sữa nồng nàn, bởi hương cốm mới tinh khôi, mỗi người, mỗi thi nhân đều có những dấu hiệu riêng để cảm biết mùa thu. Mùa thu là mùa của cây ngô đồng, lá phong đỏ trong thơ cổ:

Ngô đồng nhất điệp lạc

Thiên hạ cộng chi thu

Hay mùa thu với dáng liễu thướt tha trong thơ Xuân Diệu:

Rặng liễu đìu hiu đứng chịu tang

Tóc buồn buông xuống lệ ngàn hàng

Đây mùa thu tới, mùa thu tới

Với áo mơ phai dệt lá vàng

Còn với Hữu Thỉnh thì sao, ông lấy dấu hiệu gì trong vô vàn những tín hiệu trên để cảm nhận khoảnh khắc thu sang. Chúng ta hẳn sẽ cảm thấy thật bất ngờ trước những cảm nhận c, tín hiệu của riêng ông khi mùa thu đến:

Bỗng nhận ra hương ổi

Phả vào trong gió se

Sương chùng chình qua ngõ

Hình như thu đã về

Tín hiệu báo thu về của ông thật đặc biệt. Có lẽ lần đầu tiên trong thi ca mới lấy tín hiệu hương ổi bình dị, dân dã để báo hiệu thu đã sang. Hương ổi nhẹ nhàng đi cùng với từ “bỗng” gợi cho ta cảm giác đột ngột, ngỡ ngàng. Dường như một buổi sáng

thức dậy, bỗng thấy bước chân thu ngập ngừng trước ngõ. Hương thu “phả” vào gió se se lạnh, làn hương ngọt ngào, đậm đà như sánh lại. Không chỉ vậy, hương ổi còn gọi nên điều gì đó rất đời thân thuộc, yêu dấu của làng quê Việt Nam, hương thu của Hữu Thỉnh thật lạ, thật độc đáo. Bằng đôi mắt nhạy bén của người nghệ sĩ, Hữu Thỉnh còn nhận thấy những làn sương mỏng nhẹ, “chùng chình” đi qua ngõ. Với nghệ thuật nhân hóa đã có thấy dáng vẻ, tâm trạng của những làn sương thu. Chúng đi chậm chạp, như còn lưu luyến, luyến tiếc điều gì đó của mùa hạ, nửa muốn sang thu, mà nửa lại muốn ở lại.

Đối diện với khoảnh khắc thu sang, lòng người cũng ngỡ ngàng, dường như còn chưa tin rằng thu đã về: Hình như thu đã về. “Hình như” nhân vật trữ tình còn băn khoăn, chưa chắc chắn, bởi những tín hiệu thu về vẫn còn mơ hồ và ít ỏi quá. Có lẽ cần những tín hiệu rõ ràng hơn, đầy đủ hơn như là một xác tín cho mùa thu. Chỉ với hương ổi, làn gió se và chút sương lãnh đăng, nhân vật trữ tình đã mơ hồ, mong manh nhận ra những dấu hiệu của mùa thu, qua đó cũng cho thấy tâm hồn tinh tế nhạy cảm của thi nhân. Lời thơ vừa ngỡ ngàng, vừa reo vui trước khoảnh khắc thu sang.

Không gian mở rộng dần, không chỉ còn là không gian thôn vườn, ngõ xóm mà đã có sự rộng mở ra không gian sông nước, bầu trời: Sông được lúc dềnh dàng/ Chim bắt đầu vội vã. Con sông tắt bật với dòng phù sa nhuộm đỏ, ngày đêm cuộn cuộn chảy đã được thay thế bằng con sông hiền hòa hơn, tĩnh lặng hơn, dòng sông khi sang thu trở nên trong trẻo, êm đềm. Nghệ thuật nhân hóa khiến con sông dường như được nghỉ ngơi sau một mùa hạ vất vả. Đây đồng thời cũng là hình ảnh của con người được nghỉ ngơi sau bao khói bom, lửa đạn chiến tranh. Vận động ngược chiều với con sông chính là những cánh chim tắt bật vội vàng bay về phương Nam tìm hơn ấm, tránh cái lạnh của mùa đông phương Bắc sắp đến. Tâm hồn ông thật tinh tế và nhạy bén, bởi đã nhận ra những biến chuyển tế vi nhất của thiên nhiên vạn vật.

Nhưng có lẽ hình ảnh đẹp nhất, ấn tượng nhất chính là hình ảnh: Có đám mây mùa hạ/ Vắt nửa mình sang thu. Đám mây mùa hạ được hữu hình hóa, vừa thực lại có nét gì đó rất hư ảo, đã tái hiện được những bước đi của thời gian. Nhưng cái đặc sắc hơn chính là việc Hữu Thỉnh lấy cái hữu hình là đám mây để nói về cái vô hình là thời gian. Thời gian một khái niệm trừu tượng, không thể nắm bắt, đo đếm vậy mà có cái “vắt mình” của đám mây dường như thời gian hạ - thu đã có ranh giới rõ ràng, hữu hình. Đám mây trở thành cầu nối giữa hai mùa, khiến chúng trở nên liền mạch, không bị đứt đoạn. Đám mây cũng như làn sương vẫn còn luyến tiếc mùa hạ, vẫn chưa muốn chia tay mùa hạ, nhưng lại cũng mang trong mình mong muốn khám phá mùa thu bí ẩn, trạng thái ấy khiến cho đám mây mới chỉ “vắt nửa mình sang thu”. Khoảnh khắc giao mùa hiện lên tinh tế qua những câu thơ giàu thật chất

tạo hình, ẩn sau thời gian chuyển tiếp từ hạ sang thu là hình ảnh đời người lúc sang thu.

Sang khổ thơ cuối, những biến chuyển của thiên nhiên ngày một rõ nét hơn: nắng vẫn còn nhưng nhạt hơn, dịu hơn, không còn gay gắt như mùa hè; cơn mưa rào mùa hạ chợt đến chợt đi cũng vui dần, bớt dần. Những từ ngữ chỉ mức độ “vẫn còn” “vui” “bớt” được sắp xếp giảm dần cho thấy mùa hạ đang nhạt dần, mùa thu ngày càng rõ nét hơn. Mùa thu đã hiện hình giữa đất trời.

“Sấm cũng bớt bất ngờ/ Trên hàng cây đứng tuổi” đây là phút giây suy ngẫm, chiêm nghiệm của Hữu Thỉnh trước khoảnh khắc giao mùa của thiên nhiên cũng là thời điểm giao mùa của con người. Con người khi đã từng trải, đi qua nhiều giông bão của cuộc đời thì họ cũng trở nên vững vàng, trưởng thành hơn trước những vang động của cuộc sống.

Sang thu của Hữu Thỉnh với ngôn ngữ, hình ảnh giản dị, tự nhiên ông đã cho người đọc thấy vẻ đẹp của thiên nhiên lúc giao mùa, những nét thu thật thu của đất Bắc. Nhưng đằng sau bức tranh thu sang còn là những suy ngẫm, chiêm nghiệm về khoảnh khắc đời người sang thu.